

Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

► **B**

DECYZJA RAMOWA RADY
z dnia 13 czerwca 2002 r.
w sprawie zwalczania terroryzmu
(2002/475/WSiSW)
(Dz.U. L 164 z 22.6.2002, str. 3)

zmienione przez:

Dziennik Urzędowy

	nr	strona	data
► <u>M1</u> Decyzja ramowa Rady 2008/919/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r.	L 330	21	9.12.2008

DECYZJA RAMOWA RADY

z dnia 13 czerwca 2002 r.

w sprawie zwalczania terroryzmu

(2002/475/WSiSW)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Unię Europejską, w szczególności jego art. 29, art. 31 lit. e) oraz art. 34 ust. 2 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska opiera się na uniwersalnych wartościach, jakimi są godność ludzka, wolność, równość i solidarność, poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności. Unia Europejska opiera się na zasadzie demokracji i zasadzie państwa prawa, wspólnych dla Państw Członkowskich.
- (2) Terroryzm stanowi jedno z najpoważniejszych naruszeń tych zasad. Przyjęta na nieformalnym posiedzeniu Rady w dniu 14 października 1995 r. Deklaracja La Gomera potwierdza, że terroryzm stanowi zagrożenie dla demokracji, dla swobodnego wykonywania praw człowieka oraz dla rozwoju gospodarczego i społecznego.
- (3) Wszystkie lub niektóre Państwa Członkowskie są stronami wielu konwencji dotyczących terroryzmu. Konwencja Rady Europy z dnia 27 stycznia 1977 r. o zwalczaniu terroryzmu nie zalicza przestępstw terrorystycznych do przestępstw politycznych ani przestępstw związanych z przestępstwami politycznymi, ani przestępstw wypływających z pobudek politycznych. Narody Zjednoczone przyjęły Konwencję o zwalczaniu ataków terrorystycznych z użyciem bomb z dnia 15 grudnia 1997 r. oraz Konwencję o zwalczaniu finansowania terroryzmu z dnia 9 grudnia 1999 r. Na forum Narodów Zjednoczonych trwają obecnie negocjacje nad projektem konwencji przeciwko terroryzmowi o zasięgu globalnym.
- (4) Na poziomie Unii Europejskiej dnia 3 grudnia 1998 r. Rada przyjęła plan działań Rady i Komisji w sprawie sposobu jak najskuteczniejszego wdrożenia postanowień Traktatu z Amsterdamu w dziedzinie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości ⁽³⁾. Należy również wziąć pod uwagę konkluzje Rady z dnia 20 września 2001 r. oraz plan działania Nadzwyczajnej Rady Europejskiej z dnia 21 września 2001 r. w sprawie zwalczania terroryzmu. Do terroryzmu odnosiły się również wnioski Rady Europejskiej w Tampere z dnia 15 i 16 października 1999 r. oraz Rady Europejskiej z Santa Maria da Feira z dnia 19 i 20 czerwca 2000 r. Na kwestię tę zwrócono również uwagę w komunikacie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie dokonywanej co dwa lata aktualizacji danych zbiorczych w celu przeglądu postępów w tworzeniu „przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości” w obrębie Unii Europejskiej (w drugiej połowie 2000 r.). Ponadto dnia 5 września 2001 r. Parlament Europejski przyjął zalecenie w sprawie roli Unii Europejskiej w zwalczaniu terroryzmu. Należy również przypomnieć, że dnia 30 lipca 1996 r. wiodące państwa przemysłowe (G7) i Rosja na szczycie w Paryżu

⁽¹⁾ Dz.U. C 332 E z 27.11.2001, str. 300.

⁽²⁾ Opinia wydana dnia 6 lutego 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 19 z 23.1.1999, str. 1.

▼ B

opowiedziały się za podjęciem dwudziestu pięciu środków zwalczania terroryzmu.

- (5) Unia Europejska przyjęła liczne szczególne środki mające wpływ na terroryzm i przestępczość zorganizowaną, jak np. decyzję Rady z dnia 3 grudnia 1998 r. polecającą Europolowi objęcie działalnością przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu, wolności osobistej lub mieniu, popełnionych lub takich, których popełnienie jest prawdopodobne podczas działań terrorystycznych⁽¹⁾; Wspólne działanie Rady 96/610/WSiSW z dnia 15 października 1996 r. dotyczące utworzenia i utrzymywania spisu na temat szczególnych uprawnień antyterrorystycznych, umiejętności i wiedzy specjalistycznej ułatwiających współpracę antyterrorystyczną między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej⁽²⁾; wspólne działanie Rady 98/428/WSiSW z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie utworzenia Europejskiej Sieci Sądowej⁽³⁾, określające zadania Europejskiej Sieci Sądowej w zakresie przestępstw terrorystycznych, w szczególności art. 2; wspólne działanie Rady 98/733/WSiSW z dnia 21 grudnia 1998 r. w sprawie uznawania za przestępstwa karne uczestnictwa w organizacji przestępczej w Państwach Członkowskich Unii Europejskiej⁽⁴⁾; oraz zalecenie Rady z dnia 9 grudnia 1999 r. w sprawie współpracy w zwalczaniu finansowania grup terrorystycznych⁽⁵⁾.
- (6) We wszystkich Państwach Członkowskich należy przyjąć zblizoną definicję przestępstw terrorystycznych, w tym również przestępstw odnoszących się do grup terrorystycznych. Ponadto w stosunku do osób fizycznych i prawnych, które popełniły lub ponoszą odpowiedzialność za tego rodzaju przestępstwa, należy przewidzieć kary i sankcje odzwierciedlające poważny charakter tych przestępstw.
- (7) Należy określić zasady postępowania sądowego zapewniające skuteczność postępowania karnego w sprawach o przestępstwa terrorystyczne.
- (8) Zachodzi konieczność podjęcia szczególnych środków w odniesieniu do bezbronnych ofiar przestępstw terrorystycznych.
- (9) Uwzględniając, że osiągnięcie celów proponowanych działań na szczeblu działających jednostronnie Państw Członkowskich nie jest w dostatecznym stopniu możliwe oraz że ze względu na potrzebę stosowania zasady wzajemności jest to możliwe do osiągnięcia w większym stopniu na poziomie Unii, Unia Europejska może przyjąć środki, zgodnie z zasadą subsydiarności. Zgodnie z zasadą proporcjonalności niniejsza decyzja ramowa nie wykracza poza środki konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (10) Niniejsza decyzja ramowa szanuje podstawowe prawa zagwarantowane w Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz prawa wynikające ze wspólnych dla Państw Członkowskich tradycji konstytucyjnych, stanowiące zasady prawa Wspólnoty. Unia przestrzega zasad uznanych w art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz znajdujących odbicie w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w rozdziale VI. Żadnego z przepisów niniejszej ramowej decyzji nie należy interpretować jako zmierzającego do zmniejszenia lub ograniczenia podstawowych praw lub wolności, jak prawo do strajku, wolność zgromadzeń, zrzeszania się lub wolność słowa, łącznie z prawem do tworzenia i przystępowania do związków zawodowych w celu ochrony swoich interesów i związanego z tym prawa do demonstracji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 30.1.1999, str. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 273 z 25.10.1996, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 191 z 7.7.1998, str. 4.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 351 z 29.12.1998, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 373 z 23.12.1999, str. 1.

▼B

- (11) Przepisy niniejszej ramowej decyzji nie regulują działań sił zbrojnych w okresach konfliktów zbrojnych, regulowanych międzynarodowym prawem humanitarnym, w rozumieniu tych warunków na mocy tego prawa, ani działań sił zbrojnych kraju w ramach wypełniania oficjalnych zobowiązań w zakresie, w jakim są one regulowane innymi zasadami prawa międzynarodowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ RAMOWĄ:

*Artykuł 1***Przestępstwa terrorystyczne a podstawowe prawa i zasady**

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki zapewniające, że zamierzone czyny, wskazane poniżej w lit. a)-i), określone zgodnie z prawem krajowym jako przestępstwa, które ze względu na swój charakter i kontekst mogą wyrządzić poważne szkody krajowi lub organizacji międzynarodowej, gdy zostają popełnione w celu:

- poważnego zastraszenia ludności, lub
- bezprawnego zmuszenia rządu lub organizacji międzynarodowej do podjęcia lub zaniechania działania, lub
- poważnej destabilizacji lub zniszczenia podstawowych politycznych, konstytucyjnych, gospodarczych lub społecznych struktur kraju lub organizacji międzynarodowej,

są uważane za przestępstwa terrorystyczne:

- a) ataki na życie ludzkie, które mogą powodować śmierć;
- b) ataki na integralność cielesną osoby;
- c) porwania lub branie zakładników;
- d) spowodowanie rozległych zniszczeń obiektów rządowych lub obiektów użyteczności publicznej, systemu transportowego, infrastruktury, włącznie ze zniszczeniem systemu informacyjnego, stałych platform umieszczonych na szelfie kontynentalnym, miejsca publicznego lub mienia prywatnego, mogące zagrozić życiu ludzkiemu lub mogące spowodować poważne straty gospodarcze;
- e) zajęcie statku powietrznego, statku lub innego środka transportu publicznego lub towarowego;
- f) wytwarzanie, posiadanie, nabywanie, przewożenie, dostarczanie lub używanie broni, materiałów wybuchowych lub jądrowych, broni biologicznej lub chemicznej, jak również badania i rozwój broni biologicznej i chemicznej;
- g) uwalnianie substancji niebezpiecznych lub powodowanie pożarów, powodzi lub wybuchów, których rezultatem jest zagrożenie życia ludzkiego;
- h) zakłócenia lub przerwy w dostawach wody, energii elektrycznej lub wszelkich innych podstawowych zasobów naturalnych, których rezultatem jest zagrożenie życia ludzkiego;
- i) zagrożenie popełnieniem czynów wymienionych w lit. a)-h).

2. Niniejsza decyzja ramowa nie skutkuje zmianą obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych zawartych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

*Artykuł 2***Przestępstwa dotyczące grupy terrorystycznej**

1. Do celów niniejszej decyzji ramowej „grupa terrorystyczna” oznacza grupę zorganizowaną złożoną z więcej niż dwóch osób, usta-

▼B

nowioną na przestrzeni czasu i działającą w uzgodniony sposób w celu popełniania przestępstw terrorystycznych. „Grupa zorganizowana” oznacza grupę, która nie jest przypadkowo sformowana w celu natychmiastowego dokonania przestępstwa oraz w której nie ma potrzeby formalnego określenia ról członków grupy, ciągłości członkostwa lub rozwiniętej struktury.

2. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki zapewniające karalność następujących czynów zamierzonych:

- a) kierowanie grupą terrorystyczną;
- b) uczestnictwo w działaniach grupy terrorystycznej, w tym poprzez dostarczanie informacji lub zasobów materialnych lub poprzez wszelkiego rodzaju finansowanie działalności grupy terrorystycznej, ze świadomością, że takie uczestnictwo będzie stanowiło wkład w działalność przestępczą grupy terrorystycznej.

▼M1*Artykuł 3***Przestępstwa związane z działalnością terrorystyczną**

1. Do celów niniejszej decyzji ramowej:

- a) „publiczne nawoływanie do popełniania przestępstw terrorystycznych” oznacza rozpowszechnianie lub inną formę udostępniania publicznego przekazu w celu podżegania do popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a)–h), jeżeli takie postępowanie, niezależnie od tego, czy stanowi ono bezpośrednie nakłanianie do popełnienia przestępstw terrorystycznych, powoduje zagrożenie popełnienia co najmniej jednego spośród tych przestępstw;
- b) „rekrutacja na potrzeby terroryzmu” oznacza nakłanianie innej osoby do popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a)–h) lub w art. 2 ust. 2;
- c) „szkolenie terrorystyczne” oznacza prowadzenie instruktażu w zakresie wytwarzania lub stosowania materiałów wybuchowych, broni palnej lub innych rodzajów broni lub szkodliwych bądź niebezpiecznych substancji lub instruktażu w zakresie innych konkretnych metod lub technik do celów popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a)–h), ze świadomością, że przekazywane umiejętności mają posłużyć do tych celów.

2. Każde państwo członkowskie stosuje niezbędne środki w celu zapewnienia, by do przestępstw związanych z działalnością terrorystyczną zaliczały się następujące czyny umyślne:

- a) publiczne nawoływanie do popełniania przestępstw terrorystycznych;
- b) rekrutacja na potrzeby terroryzmu;
- c) szkolenie terrorystyczne;
- d) kwalifikowany typ kradzieży dokonanej z zamiarem popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 1 ust. 1;
- e) wymuszenie dokonane z zamiarem popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 1 ust. 1;
- f) sporządzanie fałszywych dokumentów urzędowych dokonane z zamiarem popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a)–h) oraz w art. 2 ust. 2 lit. b).

3. Czyn określony w ust. 2 podlega karze niezależnie od tego, czy przestępstwo terrorystyczne zostało faktycznie popełnione.

▼ **M1***Artykuł 4***Podżeganie, pomocnictwo oraz usiłowanie**

1. Każde państwo członkowskie stosuje niezbędne środki, aby zapewnić karalność czynów polegających na pomocnictwie w popełnieniu jednego z przestępstw, o których mowa w art. 1 ust. 1, art. 2 lub 3.
2. Każde państwo członkowskie stosuje niezbędne środki, aby zapewnić karalność czynów polegających na podżeganiu do popełnienia jednego z przestępstw, o których mowa w art. 1 ust. 1, art. 2 lub art. 3 ust. 2 lit. d)–f).
3. Każde państwo członkowskie stosuje niezbędne środki, aby zapewnić karalność czynów polegających na usiłowaniu popełnienia jednego z przestępstw, o których mowa w art. 1 ust. 1 i art. 3 ust. 2 lit. d)–f), z wyjątkiem przestępstwa posiadania określonego w art. 1 ust. 1 lit. f) i przestępstwa, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. i).
4. Każde państwo członkowskie może podjąć decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków, aby zapewnić karalność czynów polegających na usiłowaniu popełnienia przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. b) i c).

▼ **B***Artykuł 5***Kary**

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki zapewniające karalność przestępstw określonych w art. 1–4 ustanawiając skuteczne, proporcjonalne i zniechęcające kary, mogące pociągnąć za sobą ekstradycję.
2. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki zapewniające karalność przestępstw terrorystycznych określonych w art. 1 ust. 1 oraz przestępstw określonych w art. 4 w zakresie, w jakim odnoszą się one do przestępstw terrorystycznych, ustanawiając kary pozbawienia wolności w wymiarze wyższym, niż orzekane z mocy prawa krajowego za takie przestępstwa przy braku zamiaru ich popełnienia zgodnie z art. 1 ust. 1, z wyjątkiem przypadków, gdy orzekane kary są najwyższymi na mocy prawa krajowego.
3. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki zapewniające karalność przestępstw wymienionych w art. 2, ustanawiając kary pozbawienia wolności w wymiarze maksymalnym nie mniej niż piętnaście lat za przestępstwo określone w art. 2 ust. 2 lit. a) oraz za przestępstwa określone w art. 2 ust. 2 lit. b) w wymiarze maksymalnym nie mniej niż osiem lat. W zakresie, w jakim przestępstwo określone w art. 2 ust. 2 lit. a) odnosi się jedynie do czynu określonego w art. 1 ust. 1 lit. i), maksymalny wymiar kary wynosi nie mniej niż osiem lat.

*Artykuł 6***Okoliczności szczególne**

Każde Państwo Członkowskie może podjąć niezbędne środki zapewniające zmniejszenie kar określonych w art. 5 w przypadkach, gdy sprawca:

- a) odstępuje od działalności terrorystycznej, oraz
- b) dostarcza organom administracyjnym lub sądowym informacji, których uzyskanie w inny sposób przez organy administracyjne lub sądowe byłoby niemożliwe, co pomaga odpowiednim organom w:
 - i) zapobieganiu lub zmniejszaniu skutków przestępstwa;

▼B

- ii) identyfikacji lub postawieniu przed wymiarem sprawiedliwości innych sprawców;
- iii) znalezieniu dowodów; lub
- iv) zapobieganiu dalszym przestępstwom określonym w art. 1–4.

*Artykuł 7***Odpowiedzialność osób prawnych**

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, że osoby prawne podlegają odpowiedzialności za przestępstwa określone w art. 1–4, popełnione na ich korzyść przez jakąkolwiek osobę działającą albo indywidualnie, albo jako część organu osoby prawnej, zajmującą kierownicze stanowisko w strukturze osoby prawnej, na jednej z następujących podstaw:

- a) prawo do reprezentowania osoby prawnej;
- b) upoważnienie do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej;
- c) upoważnienie do sprawowania kontroli w strukturach osoby prawnej.

2. Niezależnie od przypadków przewidzianych w ust. 1 każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki zapewniające, że osoba prawna może ponosić odpowiedzialność w przypadku gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby określonej w ust. 1 umożliwił popełnienie przestępstw określonych w art. 1–4 na korzyść osoby prawnej przez osobę jej podwładną.

3. Odpowiedzialność osoby prawnej na podstawie ust. 1 i 2 nie wyklucza karnego postępowania sądowego przeciw osobom fizycznym, które są sprawcami, podżegaczami lub współwinnymi przestępstw określonych w art. 1–4.

*Artykuł 8***Kary dla osób prawnych**

Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki zapewniające, że osoba prawna ponosząca odpowiedzialność na podstawie art. 7 podlega skutecznej, proporcjonalnej i zniechęcającej karze, włączając grzywny wymierzone na podstawie przepisów prawa karnego lub na podstawie innych przepisów oraz mogącej obejmować inne kary, takie jak:

- a) pozbawienie prawa do świadczeń lub pomocy publicznej;
- b) czasowe lub trwałe pozbawienie uprawnień do prowadzenia działalności handlowej;
- c) nadzór sądowy;
- d) sądowy nakaz likwidacji;
- e) czasowe lub stałe zamknięcie przedsiębiorstw wykorzystanych w celu popełnienia przestępstwa.

*Artykuł 9***Jurysdykcja i sądowe postępowanie karne**

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do ustanowienia jurysdykcji w sprawach przestępstw określonych w art. 1–4, w przypadku gdy:

- a) przestępstwo zostaje popełnione w całości lub w części na jego terytorium; każde Państwo Członkowskie może rozszerzyć obszar swojej jurysdykcji, jeśli przestępstwo zostaje popełnione na terytorium Państwa Członkowskiego;

▼B

- b) przestępstwo zostaje popełnione na pokładzie statku wodnego pod jego banderą lub statku powietrznego zarejestrowanego w tym Państwie Członkowskim;
- c) sprawca jest jednym z jego obywateli lub rezydentów;
- d) przestępstwo zostaje popełnione na korzyść osoby prawnej ustanowionej na jego terytorium;
- e) przestępstwo zostaje popełnione przeciwko instytucjom lub obywatelom danego Państwa Członkowskiego lub przeciwko instytucji Unii Europejskiej lub organu powołanego zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską lub Traktatem o Unii Europejskiej i mającego siedzibę w tym Państwie Członkowskim.

2. Jeśli przestępstwo podlega jurysdykcji więcej niż jednego Państwa Członkowskiego i jeśli każde państwo zainteresowane zgodnie ze swoim prawem krajowym może podjąć ściganie na podstawie tego samego stanu faktycznego, zainteresowane Państwa Członkowskie współpracują w celu podjęcia decyzji, które z nich będzie ścigać sprawców w celu, jeśli jest to możliwe, skoncentrowania procedury sądowej w jednym Państwie Członkowskim. W tym celu Państwa Członkowskie mogą odwołać się do organu lub mechanizmu ustanowionego w ramach Unii Europejskiej, aby ułatwić współpracę między ich organami sądowymi oraz koordynację ich działań. W takiej sytuacji uwzględnia się następujące czynniki:

- dane Państwo Członkowskie to państwo, na którego terytorium dane czyny zostały popełnione,
- dane Państwo Członkowskie to państwo, którego sprawca jest obywatelem lub rezydentem,
- dane Państwo Członkowskie jest Państwem Członkowskim pochodzenia ofiar,
- dane Państwo Członkowskie to państwo, na którego terytorium sprawca został zatrzymany.

3. Każde Państwo Członkowskie podejmuje również środki niezbędne w celu ustanowienia swej jurysdykcji w sprawie przestępstw określonych w art. 1–4, w przypadku gdy odmawia ono przekazania lub ekstradycji do innego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego osoby podejrzanej lub skazanej za te przestępstwa.

4. Każde Państwo Członkowskie zapewnia objęcie swoją jurysdykcją spraw, w których jakiegokolwiek z przestępstw określonych w art. 2 i 4 zostało popełnione w całości lub w części w obrębie jego terytorium, niezależnie od miejsca siedziby grupy terrorystycznej lub terytorium jej działalności przestępczej.

5. Niniejszy artykuł nie wyklucza sprawowania jurysdykcji w sprawach karnych, jak ustanowiono przez Państwo Członkowskie zgodnie z jego ustawodawstwem krajowym.

*Artykuł 10***Ochrona i pomoc udzielane ofiarom**

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że dochodzenia lub ściganie przestępstw objętych niniejszą decyzją ramową nie zależą od zeznań lub oskarżeń wniesionych przez ofiarę przestępstwa, przynajmniej w przypadku gdy czyny zostały popełnione na terytorium danego Państwa Członkowskiego.

2. Oprócz środków ustanowionych w decyzji ramowej Rady 2001/220/WSiSW z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym ⁽¹⁾ każde Państwo Członkowskie, jeśli jest to

⁽¹⁾ Dz.U. L 82 z 22.3.2001, str. 1.

▼B

konieczne, podejmuje wszelkie możliwe środki dla zapewnienia rodzinom ofiar należytej pomocy.

*Artykuł 11***Wykonanie i sprawozdania**

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu wykonania niniejszej decyzji ramowej do dnia 31 grudnia 2002 r.
2. Do dnia 31 grudnia 2002 r. Państwa Członkowskie przesyłają Sekretariatowi Generalnemu Rady oraz Komisji tekst przepisów transponujących do ich prawa krajowego zobowiązania wynikające z niniejszej decyzji ramowej. Na podstawie sprawozdania sporządzonego na podstawie informacji i sprawozdania Komisji Rada ocenia, do dnia 31 grudnia 2003 r., czy Państwa Członkowskie podjęły niezbędne środki w celu wykonania niniejszej decyzji ramowej.
3. Sprawozdanie Komisji określa szczególnie transpozycję do prawa krajowego Państw Członkowskich zobowiązania określonego w art. 5 ust. 2.

*Artykuł 12***Terytorialny zakres stosowania**

Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie do Gibraltaru.

*Artykuł 13***Wejście w życie**

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym.